

store. Vagtsomheden er ikke afhængig af Hundens Størrelse, Hundens Nytteværdi er det i og for sig heller ikke, undtagen naar man staar overfor Hundens Anvendelse som Trækraft. Jeg har set baade smaa og store Hunde være første Klasses Barnepigier, bedre, end jeg har set saadanne i Menneskeslægten, og det er ganske overordentlig rørende at se den Maade, hvorpaa en Hund kan vogte et Barn. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister at være en lille Smule mere venlig overfor Hundene og gaa med til, at vi faar nedsat de forskellige Afgifter, som Ministeren her foreslaar.

Saa vil jeg bede om en Ting til, nemlig om, at vi ude paa Landet, hvor Hunden ikke er til Gene, undtagen naar den er saa bidsk, at den anfalder Mennesker, gaar ganske bort fra at indføre Anmeldelsespligt og gaar ganske bort fra at indføre Hundefgift, i alt Fald kun benytter dette ekstraordinære Middel paa de Steder, hvor det kan siges, at Hundene ved deres Færd paa offentlig Gade og ved deres Griseri, som jo ikke kan undgaas, kan blive til større Gene. Men jeg vil hævde, at ude paa Landet er Hunden ikke til nogen som helst Gene, absolut ikke. Det ærede Medlem Hr. Hækkerup mente, at de var til saa stor Gene, at de helst skulde indespærres i et Tremmebur i Zoologisk Have. Jeg mener, at Hundene ikke er til Gene ude paa Landet undtagen for de Vagabonder, som ønsker at komme ind i Husene og forulempe Beboerne. For dem kan en vagtsom Hund, der bider sig fast i deres Lægge eller andre Steder, selvfølgelig være ubehagelig nok, men ellers er den det ikke.

Jeg vil bede den højtærede Minister tænke et Øjeblik paa, hvilket glimrende Væsen en saadan Hund ude paa Landet er. Jeg vil ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at vi har ikke saa faa Mennesker i vort Land, som har et delvist Levebrød i at opdrætte Jagthunde, men det er jo ikke muligt at opdrætte og dressere en Jagthund uden at færdes med den ude i Guds frie Natur, og jeg finder det ganske urimeligt, at der skal betales Afgift af saadanne Hunde, selv om vedkommende jo maa holde flere end een, fordi det jo ikke gaar saadan til, at han har een Hund, som han dresserer og derefter sælger, men han har i Regelen en gammel Stamhund og dresserer saa efterhaanden Hundene og opnaar derigenem en Biindtægt. Men en saadan Dressur kan naturligvis ikke foregaa, uden at Hundene føres ud i den frie Natur, og det bør

kunne gøres, uden at der skal betales en Afgift for disse Hunde.

Der er ogsaa andre Omraader, hvor man efter min Mening bør se betydeligt mildere paa Hundene, end Lovforslaget her gør. Jeg skal overfor den højtærede Minister nævne et saadant Eksempel af Hundeslægten som St. Bernhardshunden. Jeg gad vide, om man skulde have Mod til at belønne St. Bernhardshundens ganske overordentlige Tjenester overfor Menneskene med at gøre det saa vanskeligt at holde denne Hund, at den ligefrem bliver udryddet og ender ude i Zoologisk Have, hvor det ærede Medlem Hr. Hækkerup mener, at den passende hører hjemme. Jeg har for nylig set en saadan St. Bernhardshund her i København. Det var oppe i en privat Lejlighed. Jeg skal villig indrømme, at den fædede, og det var højst ubehageligt at faa sit Tøj tildækket med disse Hundehaar. Paa den anden Side var denne Hund et saa levende Udtryk for Hengivenhed og Trofasthed, ikke mindst overfor det lille Barn, der fandtes i dette Hjem, at det efter min Mening vilde være den blodigste Synd og Uretfærdighed at lægge dette Hjem Hindringer i Vejen for at bevare denne Hund uden meget store pekuniære Ofre.

Derfor skal disse mine Ord være sagt i Haabet om, at der kan komme til at blæse en noget mildere Vind overfor disse Hunde, at man ikke vil gøre Forskel paa store og smaa Hunde, og at man i det hele taget vil gøre Vanskelighederne for Hundenes Eksistens saa minimale, at vi kan faa Lov til at bevare Menneskenes bedste Ven: Hunden.

Justitsministeren (Steincke): Det er med langt større Betæneligheder, end jeg nogen Sinde har betraadt en Talerstol med, at jeg tager Ordet nu, men jeg synes, jeg bør takke de ærede Ordførere for den venlige Behandling, de har undergivet dette Lovforslag, og for den Maade, hvorpaa de har behandlet hinanden, thi ved dette sidste er der opnaaet det, at jeg ikke i større Udstrækning behøver at udtale mig. Det har ogsaa sine store Vanskeligheder, thi i samme Øjeblik jeg vil gøre en eneste Indrømmelse til den ene Side, vil jeg paa det voldsomste blive anfaldet fra den anden Side.

Det er jo saaledes, at Stillingen til dette Lovforslag ikke bestemmes af ens politiske Farve, men af ens større eller mindre Kærlighed til Hunden. Paa to Yderpunkter